

А ще люди будуть дорікати батькам... Усе ті люди, безжалісні язички... Де ж вони були, коли Той блукав десь ночами, коли не мав ні за що, коли знаходив собі іншу до пари, і ще іншу, і ще?.. Коли не бачив доньку впритул? Коли розлучалися, теж чомусь ніхто того не знав. Тоді їх не було... А тепер умить повилазили отруйними зміями: «Отака! Не встигла розвестися, вже повіялася. Ото ж, мабуть, давно гуляла!»... Вони смакували її життя, ласували ним, наче солодким пирогом.

Та «гуляща» закрила вуха і широко розплющила очі, із захопленням слухаючи свого соловейка, що ніколи не мовчить і так часто жартує. Відмахнулася від усіх рукою. А батьки... А батьки зрозуміли згодом, побачили все, а може, відчули...

Минуло кілька років. Любов перестала обпалювати. Тепер вона тепла, ніжна і м'яка. Домашня. Міцна. А нещодавно Він сказав їй: «Я навіть не мріяв про таку, як ти».

ПРО ЩО ГОВОРЯТЬ КРИЛА?

– Ну, це ж неможливо – так їздити! – серед великої кількості людей у маршрутці почувся чийсь знервований голос. – Якщо в мене немає ніг, то це ще не значить, що мені можна все відтоптати! Куди вам усім тільки треба?!

Маленька школярка, що сиділа поруч, звернула увагу на гамір. Проміж людей, що поспішали в різних справах у час пік, застрягли величезні, схожі на гусячі чи, скоріше, на лебедині, Крила. Вони сварилися та штовхалися, намагаючись пройти далі. Дівчинка потерла очі, але це видиво не зникло, а наблизилось.

– Ну ось, сидить вона! Така молода! – промовили Крила, проходячи повз. – Поступися місцем!

Школярка невпевнено встала.

– Ну, ось і добре. Хух. Щось ранок зовсім не вдався. Чого витріщилась?

Дівчинка відповіла, дивлячись величезними здивованими очима на цю чудасію:

– Та я нічого... А ти хто?

– Ну, не ти, а Ви, взагалі-то. Поважати старших треба. Я – Крила.

– Чиї крила?

– Ну, нажаль, із сьогоднішнього ранку нічий, бездомні. Жили ми тут на спині в однієї мадам. Ну, в жіночки однієї. Вона хороша така, добра та й красива. Уже зовсім звикли до неї. Хух. А тут зранку прокидаюсь, а я вже окремо лежу.

– Чому? – запитала дівчинка.

– Ну, що – «чому»? Тому. Довелося мені відпасти. Ми ж найчастіше – не на все життя. Хоч буває і так, але рідко... Доводиться переїздити. На заробітках її чоловік. У нас тут же хіба заробиш? Він мене їй подарував. А тепер зник зовсім.

– Куди ж це? – здивувалася мала.

– Може, лишився там на ПМЖ, може, іншу знайшов, може, вбили, може... Та хто його знає! Мені все одно вже. Це Вона ж там страждає. А мені треба нового господаря шукати. Зима ж, сама бачиш. Там, надворі, холодно так, що ух. А мені переночувати немає. Треба буде десь пожити, хоч трішки. Можливо, у підлітків. Але там надовго не затримаєшся. Хоч може бути всяке... Мені б у сім'ю – та до золотого весілля! Але так таланить дуже рідко, одиницям.

– А що ж там у жінки на спині залишилось, коли Ви «відпали»?

– Та нічого. Спина як спина. Ну, там усе добре. Душа, правда, може, у крові. Та нічого, заживе. Не скоро і не зовсім, але затягне точно.

– А чому я раніше ніколи не бачила таких, як Ви?

– Та тому, що ми не їзимо автобусами. Холодно, просто, зараз літати. Мороз ще так раптово... І сніг цей безглуздий.

– Квиточки, готуємо квиточки за проїзд, – проходом поважно йшла кондукторка.

– Ну, ось і приїхали, – пробурчали Крила.

– Ваш білетик, – тітонька звернулася до Крил за так треба, бо досвідченим оком уже побачила, що перед нею вухатий. – Отже, немає. Ну, що будемо робити: платити штраф чи вийдемо на наступній зупинці?

– Та виходжу я, виходжу, – трішки зсутулившись, пішли засмучені Крила. – Ні, люди, це ж просто абсурд, проганяти Любов та Надію навіть із транспорту. Ну, нічого, нічого... Я ще повернусь!

ФІКЦІЯ

– Ого, бабулько, дивися, які до нас люди приїхали! – старенький дід із добрими блакитними очима радо зустрічав у воротах онука.

– Привіт! – цілуєчи бабцю й обіймаючи дідуся, сказав Андрій.

На вигляд йому було років зо тридцять. Молодий та статний, він одразу кинувся б у вічі кожній дівчині на виданні. Тим паче в селі.

Бабуся заметушилася, збираючи на стіл. І все бідкалася, що «Андруша» не попередив про приїзд.